

Sygn. akt: II K 1410/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Angelika Kurkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Wojciech Rydzio

Bez obecności Prokuratora

po rozpoznaniu dnia 14 października 2020 roku

sprawy:

M. M. s. J. i T. z domu S. ur. (...) w T.

oskarżonego o to, że

W dniu 21.07.2019 roku około godziny 01:20 w miejscowości G. skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...) gm. O., kierował pojazdem mechanicznym tj. samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości: badanie: I - godz. 02:04, wynik - 0,80 mg/l, II - godz. 02:25, wynik - 0,71 mg/l, III - godz. 03:52, wynik. 0,58 mg/l, IV - godz. 03:55, wynik - 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art 178a par 1 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, tj. występku z art. 178a§1 kk i za to podstawie art. 178a§1 kk w zw. z art. 33§1 i §3 kk wymierza mu grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej w wysokości 100 (stu) złotych

II. na mocy art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 63§ 4 kk na poczet środka karnego orzeczonego w pkt. II wyroku zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 lipca 2019 roku ;

IV. na podstawie art. 43a§2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W.;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w wysokości 70 zł (siedemdziesiąt złotych) ;

Sygn. akt II K 1410/19

UZASADNIENIE

Uwaga : Uzasadnienie zostało sporządzone w poprzedniej formie z powodu kłopotów technicznych z użyciem programu ZEUS.

W dniu 21 lipca 2019 roku M. M., po skończonej pracy u kolegi, spożywał alkohol. Około godziny 18:00 otrzymał telefon od swoich starszych, schorowanych rodziców, aby przyjechał do nich. Z uwagi na fakt spożywania alkoholu, postanowił, że trochę odczeka.

(Dowód : wyjaśnienia oskarżonego M. M. k. 35,36,68,68v;

Protokół badania trzeźwości analizatorem wydechu k. 8,8v,9,9v,)

Około godziny 1:20 wsiadł za kierownicę pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) i ruszył do swoich rodziców. W miejscowości G. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) w gminie O., został zatrzymany przez policję albowiem wjechał do rowu melioracyjnego ,a następnie w ogrodzenie posesji .

(Dowód : wyjaśnienia oskarżonego M. M. k. 35,36,68,68v)

Wówczas badania wykazały, iż w dniu 21 lipca 2019 r. M. M. kierował samochodem będąc w stanie nietrzeźwości albowiem zawartość alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu wynosiła: I badanie o godz. 02: 04 - 0,80 mg/l, II badanie o godz. 02:25 – 0,71 mg/l ; III badanie o godz. 03: 52 – 0,58 mg/l, zaś IV badanie o godz. 03:55- 0,61 mg/l.

(Dowód : wyjaśnienia oskarżonego M. M. k. 35,36,68,68v;

protokół badania trzeźwości k. 8,8v,9,9v,

świadcstwo legalizacji k. 8a, 9a)

Oskarżony M. M. na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia otrzymał telefon od swoich starszych rodziców, mających problem zdrowotny i musiał sprawdzić co się u nich dzieje. Wcześniej był u swojego kolegi, gdzie pomagał w położeniu instalacji elektrycznej. Wypił wówczas alkohol w postaci 1 drinka i piwa. Gdy następnego dnia wsiadł za kierownicę, czuł się dobrze. Podkreślił, iż gdyby wiedział, że jest pod wpływem alkoholu to nie wsiadłby za kierownicę, a pojechał do rodziców autobusem lub poprosił kogoś o podwiezienie. Oświadczył, że żałuje tego co się stało i przez 20 lat jak posiada prawo jazdy, nigdy nie miał takiej sytuacji. Wniósł jednocześnie o warunkowe umorzenie postępowania.

Na rozprawie oskarżony podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym i wskazał, iż był to wówczas dla niego ciężki okres w życiu albowiem dotknęła go śmierć dziecka, później był rozwód i ojciec zachorował na raka. Podkreślił, iż po telefonu mamy nie pojechał od razu tylko odczekał około 8 godzin, aby być trzeźwym. Wskazała także, iż zażył wówczas 2 tabletki aspiryny. Podał także, iż skończył studia społeczno –prawne i wcześniej nigdy nie złamał prawa. Zaznaczył, iż warunkiem kontynuowania dotychczasowej pracy na odpowiedzialnym stanowisku jakie zajmuje, wymaga od niego niekaralności i posiadania prawa jazdy.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co do ilości spożytego alkoholu albowiem pozostaje ono w sprzeczności z protokołem badania trzeźwości oskarżonego z którego wynika, iż zaraz po zdarzeniu oskarżony podał, iż około godziny 18:00 spożył pół litra wódki. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie pozostają w sprzeczności z doświadczeniem życiowym. Gdyby rzeczywiście oskarżony wypił tylko 1 drinka i 1 piwo o godzinie 18:00, to po 8 godzinach powinien mieć już niewielką ilość alkoholu w organizmie, a nie 0, 80 mg/l. W ocenie Sądu bardziej wiarygodne wydaje się więc oświadczenie oskarżonego przy badaniu trzeźwości, iż spożył wówczas pół litra alkoholu.

Pozostałym wyjaśnieniom oskarżonego Sąd dał wiarę albowiem korespondują one z zebranych w sprawie materiałem dowodowym i nie budzą one wątpliwości Sądu.

Sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, a zawnioskowanym w akcie oskarżenia. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości. Również Sąd dał wiarę dokumentom

przedłożonym przez oskarżonego w toku postępowania sądowego. Sąd nie miał podstaw aby podważyć ich wiarygodność.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza wyjaśnień oskarżonego przyznającego się do winy, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony w dniu 21 lipca 2019 r., w miejscowości G. skrzyżowanie ul. (...) z ul. (...) gmina O. kierował pojazdem mechanicznym marki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości (zawartość alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, I badanie I badanie o godz. 02:04 - 0,80 mg/l, II badanie o godz. 02:25 – 0,71 mg/l ; III badanie o godz. 03: 52 – 0,58 mg/l, zaś IV badanie o godz. 03:55- 0,61 mg/l. czym wyczerpał znamiona czynu z art. 178a§1 kk.

Przepis art. 178a§1 kk stanowi, iż odpowiedzialność za ten występki ponosi ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrzny. Należy wskazać, że przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 178a§1 kk jest bezpieczeństwo w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, w tym przypadku, zagrożone przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzącą pojazd mechaniczny.

Przez prowadzenie pojazdu, o jakim mowa w art. 178a kk, należy rozumieć każdą czynność wpływającą bezpośrednio na ruch pojazdu, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy. Przepis penalizowany w art. 178a kk może być popełniony w dowolnym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Natomiast definicja stanu nietrzeźwości zawarta została w art. 115 §16 kk, zgodnie z którym stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, albo gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ (l) wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Nie ulega wątpliwości, iż wartości stężeń alkoholu podane w wynikach badań urządzeniem kontrolno pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu wskazują, iż w chwili, gdy oskarżony kierował przedmiotowym pojazdem to znajdował się w stanie nietrzeźwości.

Występek z art. 178a §1 kk, popełniony został przez oskarżonego umyślnie, gdyż wiedział on, że znajduje się w stanie nietrzeźwości albowiem wcześniej spożył znaczne ilości alkoholu, a mimo tego zdecydował się na prowadzenie pojazdu mechanicznego. Oskarżony mógł skorzystać z pomocy innej osoby, która podwiozłaby go do rodziców bądź też udać się autobusem albo też udać się na najbliższy komisariat, aby tam przebadać się na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Zachowanie M. M. godziło w bezpieczeństwo w komunikacji, będące głównym dobrem chronionym tym przepisem, a zarazem zagrażało zdrowiu, a nawet życiu innych osób, które znajdowały się w tym czasie na drodze.

W każdym przypadku obowiązkiem sądu stojącego przed wyborem środka reakcji karnej na przestępstwo jest rozważenie, czy sięganie po karę jest konieczne, czy wystarczające będzie zastosowanie warunkowego umorzenia (art. 66 § 1 k.k.). Każdy taki przypadek należy oceniać in concreto. Warunkowe umorzenie postępowania jako środek reakcji karnej stosowane jest zawsze wobec określonego sprawcy. Zgodnie z treścią art. 66 § 1 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstw. W ocenie Sądu nie ma przesłanek do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania w stosunku do oskarżonego.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu M. M. baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Okolicznościami obciążającymi oskarżonego niewątpliwie było zrealizowanie znamion czynu zabronionego z winy umyślnej. Z kolei okolicznościami łagodzącymi są : postawa oskarżonego w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania, fakt uprzedniej niekaralności oraz pozytywna opinia od pracodawcy. Nie stwierdzono natomiast w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. M. M. jest osobą dorosłą i sprawną intelektualnie. Mając powyższe na uwadze w punkcie I sentencji wyroku Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i na podstawie art. 178a§1 kk

w zw. z art. 33§1 i §3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki w kwocie 100 zł. W ocenie Sądu kara ta jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa. Wymierzając karę grzywny we wskazanym wyżej wymiarze Sąd miał na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Oskarżony zarabia bowiem 3400 zł netto, zaś na utrzymaniu ma 1 dziecko.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie było zasadnym orzeczenie kary pozbawienia wolności albowiem oskarżony jest osobą niekarną, zaś kara pozbawienia wolności byłaby w jego sytuacji nieadekwatna. Kara ograniczenia wolności kolidowałaby zaś z jego obowiązkami zawodowymi.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego, na okres nie krótszy niż 3 lata, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju z uwagi na popełnienie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia w stanie nietrzeźwości. Dlatego też Sąd, w punkcie II sentencji wyroku, za powyższy czyn orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat. W przedmiotowej sytuacji faktyczne wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego jest dolegliwością współmierną do okoliczności jego postępowania, bowiem prowadzenie przez niego pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Sąd nie orzekł surowszego zakazu prowadzenia pojazdów mając na uwadze fakt, iż oskarżony nie był dotychczas karny, a nadto prawo jazdy jest mu niezbędne do wykonywania pracy zarobkowej.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony od dnia 21 lipca 2019 roku miał zatrzymane prawo jazdy, Sąd na podstawie art. 63§4 kk zaliczył mu ten okres na poczet środka karnego wymierzonego w pkt. III wyroku.

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Środek ten pozostawał obligatoryjny wobec wydania wobec oskarżonego wyroku skazującego za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., zaś jego wysokość została ustalona przez Sąd w wysokości 5.000 zł. Sąd wziął bowiem pod uwagę, iż oskarżony aktualnie osiąga dochód w wysokości 3400 zł netto, na utrzymaniu ma jedno dziecko. Podstawę prawną powyższego rozstrzygnięcia stanowi art. 43a § 2 k.k.

W ocenie Sądu kara, środki karne i świadczenie pieniężne wymierzone oskarżonemu są adekwatne do stopnia jego winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunków osobistych sprawcy. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec oskarżonego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 627 kpk zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążając go wydatkami postępowania w wysokości 70 złotych. Mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego będzie on w stanie ponieść w/w koszty sądowe.